

δύο μοιρῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ἀφοῦ ἀντέλε-
γεν εἰς τὸ τοιοῦτον ἡ ἰδία αὐτῶν αἰσθησις! Ὑπω-
πτεύθη πρὸς στιγμὴν μὴ ἡ παράστασις τοῦ Βαρβέρι
τῆς Σιβηρίας παράγαγε θερμαντικὸν (τοιαῦτα συμ-
βαίνουναι κάποτε τῷ ὡραίῳ φύλῳ) καὶ ἀπεφάσισα,
πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος, νὰ ἐξέλθω καὶ συνοδεύ-
σω μέχρι τινὸς τὰς Κυρίας, ἀλλ' ἐπαίσθη ὅτι εἶ-
χον δίκαιον, διότι τὸ ὑπάρχον ψῦχος ἦτο ἡμερώ-
τατον καὶ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς σελήνης, ὡς νὰ με-
τειχε καὶ ἡλιακῆς θερμότητος, ἐπροκάλει πάντα
ἄνθρωπον ἔξω τῆς οἰκίας.

Ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια ἔγραψα τὰς σημειώσεις
τάχτας καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρῶτον ψῦχος τῶν δύο
μοιρῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ὑπῆρξε τὸ ὀδυνη-
ρότερον ψῦχος τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ἡστυῶν δὲ ὅτι τὸ ψῦχος τῶν πρώτων ἡμερῶν
τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1851, ἀν καὶ ἦτο τῶν 5 μοι-
ρῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, δὲν ἤθελε καταστρέψῃ, αἰ-
ώνιον βλαστῆματα, τοὺς ἐλακίωνας Ἀθηνῶν, Πελο-
ποννήσου, Κρήτης, Μιτυλήνης, Κυθωνίων κλπ. ἐξ
μετ' αὐτοῦ δὲν συνεμάχει ἀνεμὸς τις τὸν ὁποῖον
δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ὀνομάσω.

Κατὰ μέσην νύκτα ἐπέστρεψάν αἱ Κυρίαὶ ἀπὸ τοῦ
θεάτρου κράζουσαι πάλιν «Κύριε, τὰ θερμομέτρα
σας παραλογίζονται· ἔξω εἶναι χαρὰ Θεοῦ, εἶναι
μὲν ψῦχος, ἀλλὰ ψῦχος εὐχάριστον, ψῦχος τὸ ὁ-
ποῖον πύξασε τὴν ἀπὸ τοῦ θεάτρου εὐθυμίαν μας».
Ἠγέρθη, ἠρέυνησα τὰ θερμομέτρα, ἐδείκνυον ἀκρι-
βῶς 5 μοίρας ὑπὸ τὸ μηδενικόν.

Ἐἶχον ἐκθέσει ἀφ' ἑσπέρας ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ριά-
λας οἴνου καὶ ὄξους τὴν ἐβδόμην πρῶτην ὥραν
εἶρον τὸ περιεχόμενον βευστὸν ἐντελῶς παγωμένον.
Τὰ θερμομέτρα ἐδείκνυον τρεῖς μοίρας καὶ ἡμίσειαν
ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ἐν γένει δὲ τὰ φυτὰ δὲν ἐπαθον.

Λέγω λοιπὸν ὅτι ἐν Ἀθήναις, ὅστις κρίνει περὶ
τῆς δριμύτητος τοῦ ψύχους ἀπὸ μόνης τοῦ θερμο-
μέτρου τὰς μοίρας ἀπκτάται.

X.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.

Ἱστορία διὰ τοὺς κυνηγούς.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

—ooo—

Ὅ,τι μέλλω νὰ διηγηθῶ δὲν εἶναι οὔτε νέον, οὔτε
μυθιστόρημα, οὔτε δράμα, ἀλλ' ἀπλῶς νσανικὴ
ἐνθύμησις, πρᾶγμα κατ' ἐκάστην συμβαίνον· καὶ,
ἐάν τὸ διήγημα λαμβάνῃ ποικιλίαν τινα, δὲν προ-
έρχεται οὔτε ἐκ τῆς τέχνης τοῦ διηγουμένου, οὔτε
ἐκ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἱστορικοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐξαι-
ρετικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἥρωος αὐτοῦ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον ἀπλῶς δασοφύλαξ.

Ἐγεννήθη ἐν μέσῳ ὠραιοῦ καὶ εὐθέρου δάσους.
Ὁ δὲ πατήρ μου ἀρχικυνηγὸς ὢν, μαὶ παρέδωκε
τουφέκιον ἐν ᾧ ἤμην ἀκόμη παῖς, καὶ κατὰ τὸ δω-
δέκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἤμην πλέον ἐξαιρε-
τος λαθροθήρας.

Λέγω λαθροθήρας, ἐπειδὴ ἐκυνηγῶν μόνον ἐν τῷ
κρυπτῷ, ὡς μὴ ἔχων τὴν νόμιμον ἡλικίαν νὰ λάβω
ὄπλοφορίας, ἄδειαν, οὐδέ ὢν τοιοῦτος ὥστε νὰ προσ-
καλῶμαι παρὰ τῶν διαβαινόντων ἐκεῖθεν ἐπὶ τέλους
ὁ δασάρχης τοῦ Βιλλέρ Κοττέρετ, καλὸς καὶ ἀγαθὸς
ἄνθρωπος, φίλος εἰλικρινῆς, καὶ συγγενῆς μου, ἀγα-
πῶν με εἰς ὅλην καρδίαν, καὶ νομιζων ὅτι ἦτο λίαν
προτιμότερον διὰ τὸ μέλλον μου νὰ ἐξηγῶ τὰ γεωρη-
γικά, παρὰ νὰ φονεύω λαγίδεις ἢ πέρδικας, ἔδωκεν
ἐνταλὴν εἰς ὅλους τοὺς δασοφύλακας νὰ μὴ με ἐπι-
τρέπωσι ποτε νὰ κυνηγῶ εἰς τὰς περιφερείας των,
ἀνευ ἰδιοχείρου τοῦ ἀδείας.

Καὶ ἐν τούτοις τούτο δὲν μ' ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ
νὰ κυνηγῶ, ἢ μᾶλλον, καθὼς εἶπον, νὰ λαθροθηρῶ.
Ἡ μήτηρ μου, τυμμεριζομένη καθ' ὀλοκληρίαν τὰς
ιδέας τοῦ ἐπιτηρητοῦ, ὡς πρὸς ἐμὲ, καὶ φοβουμένη
ἀκαταπαύστως μὴ με συμβῆ δυσάρεστόν τι, ἐκλεί-
δωνε τὸ τουφέκι μου καὶ μοὶ τὸ ἐδίδεν μόνον τὰς
ἐορτάς, ἢ ὅτε ἐλάμβανον ἄδειαν, ἢ τὰς ἡμέρας καθ'
ἃς ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐβδομηκονταετίας ἐργασίας μου
ὁ κύριος Βιολαῖν (οὕτως ὀνομάζετο ὁ ἐπιτηρητής,
μ' ἔλεγεν

— Ἐλα, Δουμᾶ, ἐμπρός, παιδί μου· ἀλλ' ἄς μὴ
κακοσυνειθίζωμεν· διὰ σήμερον μόνον, καὶ διότι ὁ
ἀόθῃς εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ἐ! αἱ ἡμέραι
ἐκεῖναι ἦσαν μεγάλη ἐορτή. Ἐλάμβανον τὸ δισάκ-
κιόν μου, ἐφόρου τὰς μεγάλας κυνηγετικὰς μου
περικνημίδας, ἐνδεδυμένη τὸν ἐκ κανάθεως ἐπενδύ-
την, ἐφρίπτον ἐπὶ τοῦ ὡμοῦ ὠραῖον μονόκωννον του-
φέκι τοῦ πατρός μου, καὶ διηρχόμεν ὑπερηγάνως ὅ-
λην τὴν πόλιν, πλευρὸν πρὸς πλευρὸν με τοὺς κυ-
νηγούς, ἐν μέσῳ τῶν ὑλακῶν τῶν κυνηγετικῶν κυ-
νῶν καὶ τῶν εὐχίων ὄλων μας τῶν γνωρίμων, οἵτινες
ἱστάμενοι ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν μου μᾶς ἐ-
βλεπον διαβαίνοντας, καὶ ἐκραζονα Καλὸν κυνήγιον!

Ἀλλ' ἡ εὐχαριστήσις αὕτη μόλις συνέβαινε ἀ-
παξ τοῦ μηνός, πρᾶγμα πολὺ λυπρὸν εἰς ἐμέ.
Κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς εἰκοσι καὶ ἐννέα ἡμέρας εἶχον
εἶρει τὸ μέσον ν' ἀντικαθιστῶ τὸ τουφέκι μου δι'
ἄλλου ὄπλου τῆς ἐπινοίας μου· τοῦτο δὲ ἦτο μα-
κρὸς σωλὴν πιστόλας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδεβίκου
ΙΔ', τὸν ὁποῖον εἶχον προσαρμῶσαι εἰς κοντάκιον. Τὸ
ἑσπέρας, θέτον τὸ κοντάκιον εἰς τὸ θηλάκιόν μου,
τὸν σωλῆνα ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην μου, ἐπαρευόμεν
ἀθῶως, κρατῶν στεφάνην ἢ ἄλλο τι διὰ νὰ μὴ
δῶσω ὑπονοίας τῆς μελετωμένης παρεκτροπῆς μου·
ἐπειτα δὲ, ὅτε δὲν με παρετήρουν πλέον, ἄφινον εἰς
τινα γωνίαν τὴν στεφάνην ἢ τὸ ἄλλο πρᾶγμα, καὶ
τρέχων ἐφθάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐξηπλούμην
μὲ κενὴν τὴν κοιλίαν ἐπὶ τῶν θάμνων, ἐφήρμοζα εἰς
τὸ κοντάκιον τὸν σωλῆνα γεμισμένον προηγουμέ-
νως, καὶ ἐπρόσμενον.

Ἐάν ἡ μοῦρά του ἐσπρωγνε κανένα λαγιδέα νὰ φωνῆ ἐμπρὸς μου, ἕως εἰκοσὶ ἑήματα μακρὰν, τὴν ἐπέθαινε ἀρεύκτως.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ αὐτὸ συνέβαινε ἐάν ἦτο καὶ λαγῶς. Ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθε μία δορκὰς (ἣς ἦναι μεταξύ μας), καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῶον, ἔπαθεν ὅ,τι καὶ ὁ λαγιδεὺς καὶ ὁ λαγῶς.

Τὰ διάφορα ταῦτα εἶδη τῆς θήρης μοὶ ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ τὰ προσφέρω δῶρα εἰς τοὺς καλλιτέρους τῶν φίλων μου, οἵτινες διὰ νὰ ἔχωσι τὸ μεριδίον των πάντοτε μοὶ ἐπρομήθευον πυρίτιδα καὶ σφαιρίδια.

Ἄς προσθέσωμεν δὲ καὶ τοῦτο· ὅλοι σχεδὸν οἱ δασοφύλακες εἶχον συγκυνηγήσει μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ ἐνθυμοῦντο παλὺ τὴν ἐλευθεριότητά του. Τινὲς δὲ ἦσαν καὶ ἀρχαῖοι στρατιῶται ὑπηρετήσαντες ὑπ' αὐτὸν, καὶ διὰ τῆς ἐπιβροχῆς του, εἶχον λάθει τὴν θέσιν ἐκείνην. Τέλος πάντων ὅλοι οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, βλέποντες ἐν ἐμοὶ ὅπως παραδόξους διαθέσεις, νὰ γείνω ἐπίσης γενναῖος ὡς ὁ στρατηγός (οὕτω πάντοτε ὠνόμαζον τὸν πατέρα μου) μὲ ὑπερηγάπησαν. Ὅθεν καὶ μὲ προσεκάλουν ἐνίοτε νὰ περιπαλῶ μετ' αὐτῶν εἰς τὰ σύνορά των· ἔπειτα ὅτε ὁ σκύλος των παρεκάθητο εἰς τὴν φωλεάν ταλαίπωρου τινός λαγιδεῦς, παρατηροῦντες περὶ αὐτοὺς μήπως τοὺς ἐδραπέ κανεῖς, μοὶ ἐνεχειρίζον τὸ τουφέκι των, ἐγὼ δὲ ὑπήγαγα ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ βάρου, ὅπου ὁ Καστωρ ἢ ὁ Πύραμις εἶχε προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔκαμνα κρότον, ὁ λαγιδεὺς ἐφευγε, καὶ σχεδὸν πάντοτε, ἀφοῦ εἶχε διέλθει τὴν νύκτα εἰς τὴν φωλεάν του, τὸ ἐσπέρας διεσκέδαζεν εἰς τὴν χύτραν.

Ἐκ τῶν φυλάκων ἐκείνων ἦτο καὶ τις ὠνομαζόμενος Βερνάρδος, καὶ, ἐπειδὴ κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Σοασόν, μακρὰν μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγαν ἀπὸ τὸ Βιλλὰρ Κοτταρέτ, εἰς οἰκίαν τὸν ὁποῖον ὁ Βιολαῖν εἶχε κτίσει διὰ τὸν προκάτοχόν του, τὸν ὠνόμαζε Βερνάρδον τῆς νέας οἰκίας.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὀμιλῶ, δηλ. κατὰ τὸ 1818 ἢ 1819, ἦτο οὗτος σχεδὸν τριάκοντα δύο ἐτῶν, νέος ὠραῖος, ἀπλῆς καὶ ἀδόλου φυσιογνωμίας· εἶχεν ὀφθαλμοὺς κυανοῦς, θαυὸ γένειον θυμασίως περιβάλλον τὸ χάριεν πρόσωπόν του, ἐπὶ τέλος ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ, ἐκτὸς τῆς ἁρμονίας τῶν μελῶν, ἠράκλειον ἰσχύον γινωστήν εἰς ὅλα τὰ περιχώρα.

Ὅθεν ὁ Βερνάρδος ἦτο πρόθυμος παντοῦ καὶ πάντοτε, εἰς πάντα καὶ διὰ πάντα. Ὁ Βερνάρδος ἤξευρεν, ἐκ τοῦ πλησίον σχεδὸν, ποῦ ἐνεργάλευον αἱ κάπροι τῆς περιφερείας του· διότι ἦτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν δυναμένων νὰ ἰχνηλατῶσιν ἐπὶ ὀλοκληροῦς ὥρας. Ὅτε ἡ κυνηγετικὴ συνέντευξις προσδιορίζετο εἰς τὴν Νέαν Οἰκίαν, ὅτε ἐμελλον νὰ κυνηγήσωσιν ἐν πέτρτον μακρὰν ἐκείθεν, καὶ ὅτε τὸ ζῶον ἀνιχνεύετο ὑπὸ τοῦ Βερνάρδου, ἤξευρον ἐκ προαιμίων μὲ ποῖον ζῶον εἶχον νὰ κάμουν, ἐάν ἦτο δηλ. διετής ἢ τριετής κάπρος, ἀρρὴν ἢ θήλυς, ἐάν ἦτο ἐγγυός καὶ ἀπὸ πότε. Ὁ μάλλον πανούργος δὲν ἔδύνατο γὰ τῷ κρύψῃ οὔτε ἐξ μηνῶς

τῆς ἡλικίας του. Ἐορζίνετο θαυμαστός, πρὸ πάντων εἰς τοὺς κυνηγούς τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ Παρισίους ἐκ διαλειμμάτων. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους κυνηγούς τῆς ἐσχῆς, τοὺς ἐπίσης ὡς αὐτός σπουδάσαντας, εἰ καὶ μὲ ὀλιγωτέραν ἐπίδοσιν, τὸ πρᾶγμα δὲν ἐνομιζετο τόσῳ παραδόξον. Ἄλλ' ἐν τασούτῳ καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁ Βερνάρδος ἐφάνετο εἰδος μαντείου.

Ἐπειτα τὸ θάρρος ἀποκτῆ ταχέως μεγάλην ἰσχύον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Βερνάρδος δὲν ἤξευρε τί θὰ εἶπῃ φόβος, δὲν ὠπισθοδρόμησεν ἐνώπιον οὐδενὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου εἰς τὸν κόσμον, ἐξέβηκε τὸν κάπρον καὶ ἀπὸ τὴν βαθυτέραν φωλεάν του, προσέβαλλε τοὺς λαθροθήρας καὶ ἐντὸς τῶν μάλλον ὠχυρομένων καταφυγίων των. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐνίοτε ἐπανήρχετο ἢ μὲ δῆγμα κάπρου ἐπὶ τοῦ μικροῦ, ἢ πληγωμένος εἰς τὰ νεφρὰ ἀπὸ σφαιρίδια. Ἄλλ' ἐπετύγγανεν ἐνταλῶς τὴν θεραπείαν τῶν πληγῶν του δι' ἰδίου τρόπου. Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς οἴναποθήκης του δύο ἢ τρία βουκάλια λευκοῦ οἴνου, καὶ πλαγιάζων ἐπὶ αἰγίου δέρματος, ἐπροσκάλει ἕνα ἐκ τῶν σκύλων του, τὸν Ῥοκαδόρ ἢ τὸν Φανφάραν διὰ νὰ λειζῶσι τὴν πληγὴν του· πρὸς ἀναπλήρωσιν δὲ τοῦ ἀπολεσθέντος αἵματος ἐρρόφῃ ἐν τῷ δικαστήματι τούτῳ τὴν παρ' αὐτοῦ ὠνομαζομένην πτησάνην του, καὶ τὸ ἐσπέρας δὲν ἐφάνετο σχεδὸν ἡ πληγὴ· τὴν δὲ ἐπαύριον ἦτο ἐντελῶς θεραπευμένος.

Ὁ Βερνάρδος μὲ ἠγάπη παλὺ, διότι, παῖς ὢν, εἶχε κυνηγήσει εἰκοσάκις μετὰ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ δὲ ἠγάπων πολὺ αὐτόν, διότι μ' ἐδιηγείτο πάντοτε διάφορα συμβεβηκότα ἐξυτοῦ καὶ τοῦ θεῖου του Βερθολίνου, κατὰ διαφόρους καιροὺς συμβάντα. Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἦτο διπλῆ ἐορτὴ, ὅτε ὁ Κ. Βιολαῖν μὲ προσεκάλει, ὡς προσῆκον, εἰς τι κυνήγιον, καὶ ὅτε ἡ συνέντευξις ἦτο εἰς τὴν Νέαν Οἰκίαν.

Ἀνεχωροῦμεν τότε ἐς βίαιον, ὅτι τὸ κυνήγιον ἦτον ἀρεύκτον· ἔπειτα κάμπτοντες διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσου ὠραίας ὁδοῦ, ἐπαρτηροῦμεν μακρόθεν τὸν Βερνάρδον ὄρθιον πρὸ τῆς θύρας του, τὸ κυνηγετικὸν κέραι κρατῶν καὶ χαιρετῶν ἡμᾶς διὰ σκαπίσματος ἢ διὰ τοῦ ἐλελεῦ μὲ πλήρη οἴστραν καὶ διὰ τοῦτο ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ζῶον ἦτο ἰδικόν μας· ἄλλως δὲν ἠξίζαμεν οὔτε δύο λεπτά.

Φθάνοντες δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπερίμεναν ἡμᾶς πρᾶπεζα μὲ ἄρτον λευκώτατον ὡς χιών, πέντε ἢ ἕξ βουκάλια μὲ πτησάνην, ὡς ὠνόμαζε τὸν λευκόν του οἶνον, καὶ πατέρια ἀπτράπτουτα ἐκ τῆς καθαρότητος. Ἐτρώγομεν ὀλίγον, εὐχαριστοῦμεν τὴν κυρίαν Βερνάρδου διὰ τὸν ἄρτον τῆς, καὶ ἀμέσως εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡρέπει νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Βερνάρδος τασούτῳ ἠγάπη τὴν γυναῖκά του ὥστε ἦτο ζηλότυπος μέχρι λύσσης καὶ ἀνεῦ ἐλαχίστης αἰτίας· διὰ τοῦτο καὶ οἱ συναδέλφοί του τὸν ἐπαίραζαν ἐνίοτε. Τότε ἐγένετο ὠχρὸς ὡς τὸ θεῖον καὶ στραφόμενος πρὸς τὸν ἀνόκτον, τὸν ἐγγίσαντα ἀφρόνως τὴν πληγὴν ἐκείνην τῆς καρδίας του τὴν ὁποίαν ἡ γλώσσα τῶν σκύλων του δὲν ἔδύνατο νὰ θεραπεύσῃ.

—Σὲ συμβουλεύω, ἔλεγε, νὰ σιωπήσης, καὶ νὰ σιωπήσης ἀμέσως, ἄλλως θὰ σὲ κάμω νὰ σιωπήσης, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον.

Καὶ ὁ ἄχαρις ἀκώπτης ἐσιώπη παρρηθῆς. Ἄς προθέσωμεν μάλιστα, ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τὰ κατὰ τῆς ἀδυναμίας τοῦ τοσοῦτο γυναικίου ἐκείνου ἀνθρώπου σκώματα καθίσταντο σπανιώτερα, καὶ σχεδὸν ἔπαυσαν ἐντελῶς μετ' ὀλίγον.

Σαββάτου ἐσπέραν, ἐνῶ ἐνεσχυλούμην νὰ προστοιμάσω δεῖπνον, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας μου διὰ δύο ἱεράκας τοὺς ὁποίους ἔτριπον, σκαπεύειν νὰ διδάξω αὐτοὺς νὰ κυνηγῶσι κορυδαλοὺς, ὁ Κ. Βιολαῖν ἐλθὼν με εἶπε·

— Λοιπὸν τέκνον, πῶς ἐπήγαμεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα;

— Ἦμην ὁ δεύτερος εἰς τὴν μετάφρασιν.

— Ἀλλήθινά;

Καὶ τῷ ἔδειξα μικρὸν ἀργυροῦν σκυρὸν τὸν ὅποιον ἔφερον ὑπερφάνως ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐξηρημένον ἀπὸ ἐρυθρᾶν ταινίαν, ἀδιαφιλονείκητον δεῖγμα τῆς προόδου μου.

— Λοιπὸν, κύριε δεύτερε, σὰς προσκαλῶ εἰς τὸ κυνήγιον τῶν κάπρων αὔριον.

Μόλις ἤκουσα τὴν πρόσκλησιν καὶ ἀνεσκίρτησα ἀπὸ χαρᾶν.

— Καὶ ποῦ, ἐξάδελφε;

— Παρὰ τῷ Βερνάρδῳ, εἰς τὴν Νέαν Οἰκίαν.

— ὦ! τόσον καλλίτερα, τόσον καλλίτερα! θὰ εὐχαριστηθῶμεν.

— Τὸ ἐλπίζω!

— Ἰδοὺ πῶς τὸν χαλνᾶτε! ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ μου ἐμφανισθεῖσα εἰς τὸ κατωφλίον τῆς θύρας. Ἄντι νὰ με βοηθῆτε νὰ θεραπεύσω τὸ ὀλέθριον πάθος τοῦ τοῦ κυνηγίου, τὸν ἐμψυχόνετε. Ἄκουσε, σὲ τὸν ἐμπιστεύομαι, ἀλλ' ἐπι συμφωνίᾳ νὰ μὴν κάμῃς μήτε βῆμα ἀπὸ πλυσίων σου.

— Ἔσο ἡσυχῆς, θὰ ἦναι πάντοτε μαζί μου.

— Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον συγκατατίθεμαι, ἐπανέλαβεν ἡ καλή μου μήτηρ, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀποποιηθῆ τίποτε· ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι, ἐάν τῷ συμβῆ δυστύχημά τι, ἐπρόσθεσε χαμπιλὴ τῆ φωνῆ, θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην μου.

— Μὴ φοβῆσθε, εἶπεν ὁ Βιολαῖν, αὐτὸς εἶναι τετραπερασμένος, ἠξέσκει τὸ χρέος του εἰς τὰ πέντε δάκτυλα. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, ἐξάδελφε· ἀκούεις, αὔριον εἰς τὰς ἑξ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Λέν θὰ βραδύνω, πηγαίνετε.

Καὶ ἔφερα τοὺς ἱεράκας εἰς τὴν θέσιν των διὰ νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὰ τοῦ κυνηγίου τῆς αὔριον.

Ἐπλυνα λοιπὸν τὴν κλίναν τοῦ τουφεκίου μου, ἐλάδωσα τὰ ἐλατήρια καὶ ἔχυσα σφαίρας. Εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶν ἀνεχωρήσαμεν καὶ καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἐστρατολογουμένους τοὺς μετὰ σεβασμοῦ περιμένοντάς μας εἰς τὰ σῖνορά των φύλακας· τέλος ἐρηθάσαμεν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς ὁδοῦ, καὶ μακρόθεν παρετηρήσαμεν τὸν Βερνάρδον μετὰ τὸ κυνηγετικὸν του κέρως εἰς τὴν χεῖρα. (Ἐπιτετα συνεχῆ.)

Γ Λ Ω Σ Δ Ρ Ι Ο Ν

ΤΗΣ ΚΑΘ ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φολ. 486, 187 καὶ 488.)

—οοο—

Σ.

Σαγάκι. Οὐδ. Παρὰ τοῦ σάγος τῶν ἀρχαίων. Εἶδος τσόχης λευκῆς καὶ χονδρῆς ἐξ ἧς κατασκευάζονται ἐπενδύται καὶ περισκαλίδες φουττανελλοφόρων.

Σαλαμουῖρα. Ἄλμη, ἡ κοινότερον ἄρμη. Τολμηρὰ, φρονῶ, θὰ φανῆ ἡ ἰδέα μου ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἑλληνική. Σαλαμουῖραν ὀνομάζομεν κυρίως τὴν ἄλμην ἐν ἣ ἐμβάλλομεν τὸν τυρὸν χάριν προφυλάξεως. Σαλμωνεύς ἦν ὁ πατὴρ τῆς Τυροῦς, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν τῷ λόγῳ Β' τῆς Ἀληθοῦς Ἱστορίας λέγει ὅτι ἀπέβη εἰς νῆσον μεγίστην ἐκ τυροῦ καὶ γάλακτος, ἧς ἐβασίλευε Τυρὸς καὶ Σαλμωνεύς. Σ-αλμωνεύς, Σ-άλμ-οῦρα. Σάλμη καὶ ἄρος ἢ ὄρρος.

Σαστίλω. « Βαστίσα, » καὶ « μ' ἔκαμες νὰ σαστίσω. » Rester stupéfait. Λέγομεν καὶ

Σαστισμένον, τὸν déconcerté.

Σαρακηνοί. Ἐν Κρήτῃ. Τὰ κακοποιὰ δαιμόνια καὶ φαντάσματα. « Μὴν ὑπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εἶναι Σαρακηνοί. » Τὰ γενέθλια τῆς λέξεως εὐκόλως εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου, πολλὰ παθούσης ὑπὸ Σαρακηνῶν.

Σαυρίδι. Οὐδ. Ἡ σαῦρα (εἶδος ἰχθύος) τῶν ἀρχαίων.

Σαργός. Ὁ σάργος (εἶδος ἰχθύος) τῶν ἀρχαίων.

Σαχλός. Ἐν Τήνῳ καὶ Μυκόνῳ. Ἄνοστος καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἶον· « φέρε σαχλόν, » τὸ μὴ νεωπὸν καὶ ἐπομένως εὐκόλως θραυόμενον. Ἴσως ἀπὸ τὸ σαθρός.

Σεκλεῖσθαι. Στενοχωροῦμαι, je m'ennuie καὶ Σεκλεῖσι. Οὐδ. Στενοχρία.

Σερπετός. Ἐν Κωνσταντ. Ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων. Très-vif, espiègle, καὶ Σερπετιὰ. Espièglerie.

Σέσουλα. Εὐλὸν κοῖλον, ἐπίμκηες καὶ με χειροῦλιον δι' οὗ ἀντλείται ἡ εἰσερχομένη θάλασσα εἰς τὰς λέμβους. Ἀλλαχοῦ δὲ μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς πρὸς πόσιν ὕδατος. Ἀλλὰ καὶ αἱ πανταπῶλαι μεταφέρουσι δι' αὐτῆς εἰς τὴν τρυπάνην ὄσπρια, ὀρύζιον κλ.

Σερβαρί. Ἐν Κωνσταντίν. Grénier, mansarde.

Σημαδεῖω, 1) mettre un signet. 2) πυροβολῶ, ἢ βίπτω πέτραν ἢ βίλος εἰς τὸ

Σημαδί. Cible.

Σία. Επιφών. ναυτικὸν καὶ βῆμα.

Σιάρω. Τὸ παλιμπρημνιδὸν κωπηλατεῖν. Οἱ Γάλλοι λέγουσι Scier.

Σιδηρίτης. Στεφυλὴ σκληρὰ καὶ διαρκής.

Σιτάρι. κριθάρι. Ἐν Ἀθῆν. Λέγεται οὕτω συνάμα τὸ λυκαυγές.

Σίχλος. Κάδδος, seeau.